

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računati se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od štiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Upravnistvu naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Telefon št. 34.

Profesorska politika.

Teodor Mommsen, znani nemški zgodovinar, je praznoval te dni svojo osemdesetletnico. Nihče ne more tajiti, da je Mommsen mož izrednega duha, in dela njegova so uprav gigantska bodisi po svoji temeljitosti, bodisi po svoji obsežnosti. Razumljivo je torej, da ga Nemci, pruski in avstrijski, slavé na vse možne načine. Nam, Slovencem, ne gredo sicer prav nič mar tiste navdušene slavnosti, s katerimi se časte zasluge znanstvenika Mommsena, naj mi mej njim in mej nami prav nobene zveze. Zdi se nam pa, da je tisto slavljenje obrnjeno bolj na Mommsena politika, na moža, ki je v vseh svojih delih dosledno kazal največje zaničevanje in sovraštvo do Slovanov. Slavljenje Mommsena ima demonstrativno ost proti Slovanom sploh, zlasti pa proti avstrijskim Slovanom. Častéti njega, hočejo Nemci, pruski in avstrijski, izrasiti, da jim je Mommsen prav zato posebno drag, ker kot znanstvenik propagira v svojih zgodovinskih delih iste nazore o inferioriteti Slovanov in o prioriteti Germanov, katere propagirajo vedno sami.

Pred nekaj tedni je izšlo Mommsenovo pismo v predelih židovske „Neue Freie Presse“, v katerem je pozivljaj 80letni zgodovinar avstrijske nemške državne poslance, naj rabijo proti Čshom in Slovanom sploh kot argument — pesti; in avstrijski Nemci v parlamentu in zunaj parlamenta so ga ubogali. Malo dnaj po objavi onega pisma so že začeli uporabljati nemški obstrukcionisti proti slovenski večini pesti, palice, deske, tintaiké in — nož. Vseučilišni profesor Pfersche, torej stanovski kolega Mommsena, pa je bil v izpolnjevanju Mommsenovih naročil najradikalnejši, in če komu, poslati mora Mommsen Pferscheju, ki je kričal: „Jednega moram zaklati! Jednemu moram vsakakor razparati trebuh!“ — Fleiszettel. — Po izgledu teh nemških duševnih velikanov je postopala seveda tudi poulična svojat na Dunaju, v Gradcu, v Pragi in drugod, uporabljala je kot argument kamenje, batine in nože ter izsvala s svojim germansko surovim postopanjem v Cielitvaniji pravo revolucijo s

krvavimi pouličnimi boji. Mommsenov poziv na Nemce je imel torej popoln uspeh: zabodeni in pobiti Slovani v Pragi, ranjenci in ranjenke na Damažu, v Gradcu, v Žitcu, v Plzni, Smohovu, Žižkovu in drugod, izjemno stanje s prekim sodom v Pragi in okolici, neštévilo ljudij v ječah, ropanja in požiganja — to je najlepše godovno darilo k 80letnici Mommsena!

Da so tolikih vsepehov veselili Nemci, zlasti pa Mommsenovi tovarši, to dokazujejo navdušene čestitke dunajskih in berolinskih profesorjev. Profesorji se kar zibljejo v razkošni zadovoljnosti, da se je toli obnesla profesorska taktika pesti in noža!

Zanimivo in značilno za nemške znanstvenike je to veselje vsekakor. Sklepajoči po srčai in duševni surovosti tega cveta nemškega naroda, si moremo misliti koliko višino — ali nižino! — surovosti more doseči šele nemško priprosto ljudstvo! In dobro je to. Saj je prva potreba v boju, da prav sodimo svojega sovražnika.

K Mommsenovi 80letnici so se oglasili tudi dunajski vseučilišni profesorji, učitelji slovenskih, hrvatskih, čeških in poljskih velikošolcev ter v bombastični izjavi obsodili prstopanje slovenske parlamentne večine. S hinavsko sentimentalnostjo vprašujejo, kako jim je možno v srcu izročene mladine ohraniti spoštovanje pred veličanstvom zakona, bo javen pred kršenjem svetega prava, ako se v sedanjem kritičnem času na posvečenem prostoru zakonodajstva postopa tako brezobzirno po načelu, da je moč pravica! Avstrija je država mnogih narodov — pravi profesorska izjava —, in dunajsko vseučilišče se s ponosom smatra za gostoljubno ognjišče vseh narodov, ki žive v Avstriji. Toda izpolnjevanje kulturne misije dunajskega vseučilišča je, kakor izpolnjevanje kulturnih nalog avstrijske države, navezano na mejebojno zaupanje plemen in narodov; zvezano je tudi z živim skladom z nemškimi narodom, iz katerega pritekajo vseučilišču vedno sveže duševne moči. Iz sedanjih razmer v parlamentu pa sklepajo vseučilišni profesorji, da se hoče duševna važnost Nemcev zatirati; zato

povzdigajo svoj glas ter svaré, da bi se hodilo v avstrijski politiki še dalje po tej poti.

Knez Bismarck je izlil svoj čas ves svoj slavni pereči sarkazem na politika Mommsena in na profesorsko politiko sploh. Takega bismarckovskega sarkazma bi bilo treba tudi za to izjavo, ki je tako polna hinavstva kakor zavijarj in lažij. Kakor objektivne znanstvenike in pravicoljubne može se hočejo kazati dunajski profesorji, in vendar je znano, da je večina njih bojevito strankarska, da so zagrizeni Nemci, strastni sovražniki Slovanov; to občutijo na „gostoljubnem gojišču“ dunajske univerze slovenski dijaki pri vsakem izpitu, to se kaže neprestano v vedenju dekanatov in rektorata napram slovenskim akademičnim društvom, ki te s svojimi znamenji na vseučilišču niti prikazati ne smejo, na orem vseučilišču, kjer gospodarijo nemško-nacijosalna in židovska društva, žaleča v varstvu rektorata vsak hip narodno čustvo Slovanov. Slovenski dijaki na dunajskem vseučilišču nimajo nobenih pravic, ravna se z njim kakor z vsiljivci, katerih le trpe. Slovanski dijaki ne smejo izražati svojih mislij in čutil niti z mirno resolucijo, dočim je dovoljeno nemškim in židovskim buršem rujovati po avli in koridorih veleizdajalske pisma ter napadati z besedo in z dejanjem slovenske kolege. Taka nasilstva pa ščiti zagriženo rektor Toldt, ki že naprej odpušča svojim varovancev vse brutalnosti, vsa poulična razgrajanja in pretepanja s policijo. Tako objektivni in pravicoljubni so dunajski vseučilišni profesorji! In ti ljudje se držejo hinavsko protestirati proti postopanju slovenske parlamentne večine ter govore o nasilstvu Slovanov? Pač treba le germanske nearamnosti za toliko smelost.

Zares, pruska in avstrijska politika, ki žanje sedaj svoje najlepše sadove v pobojih in revolucijonarnih izgredih, se vrši sedaj v znamenju očitnega znanstvenega hinavstva, falsificiranja in nasilstva, katramu slavni oče je prvi nemški zgodovinar 80letni Mommsen. Ako so že ti profesorski politiki taki, česa se moremo radejati šele od drugih?! Zato pa veljej za Slovane posledje geslo: Šlo za ognjilo!

LISTEK.

Naši fantje.

(Spisal Dolenjski.)

Kmalu potem, ko so nas lastovke zapustile in sfrčale v gorkeje kraje, prišli so iz Kranjske drugi tički v avstrijsko prestolico. Postavili so se ob voglih ulic in trgov, kjer sedaj, ko na Dunaju bije burja in pritiska mrz, pridno kostanj pečejo in prodajajo.

Pazljivi rojak kaj hitro spozna, da je v plašč zaviti kostanjar velikolaščanski novinec, ki poskuša prvo leto tu svojo srečo in oznanjuje mimogredočim sicer še malo plašno, a že po nezško, da daje dva kostanja za novič.

Ne daleč od tega zmrzuje in vleče polhovko čez nženi starejši in bolj skušeni tovariš. Ljudje že od daleč vedo, da prodaja najboljši kostanj na Dunaju, akoravno ga kupuje tam kot drugi. Ni se toraj čuditi, da stoji vedno polno kupcev okoli njegovega kotljička.

Tema dvema in drugim tu bivajočim kostanjarem na čast pa moram priznavati, da se tudi v tujini ne sramujejo svojega materinskega jezika, temveč so jako veseli, ako jih nagovoriš slovenski. To veselje pa razodevajo posebno s tem, da ti navadno jeden ali dva kostanja navržejo. Fantje so zvitni, kakor tta, dobro vedo, zakaj to delajo!

Naši kostanjari pa ne stojé vedno pri svojih kotljičkih, temveč gredo včasih tudi na ogled po mestu.

Videl sem, ni dolgo tega, stati pred kipom cesarja Jožefa dva kmečka fanta, ki sta bila odkrita. Približam se jima in slišim, da govori prvi k svojemu tovarišu po slovenski, rekoč: „Vidiš Janez, ta podoba ti predstavlja cesarja Jožefa II., o katerem nam zgodovina pripoveduje, da je kmečki stan tako visoko čislal, da je prišel nekega dne celo sam orat.“

Pri tej priliki sem se spomnil sgodbice, katera nam tudi kaže, kako se potegujejo Slovenci za čast svojega vladarja:

Leta 1866. je bil domači pešpolk št. 17 po odhodu iz Italije nastanovljen v Južno-Tirolski.

Neko nedeljo popoldan koradita dva gorenjska korenjaka, kadeč vržinke, po široki cesti. Solnce, ki je vroče pripekalo, ju prisili vstopiti v neko krčmo, kjer sta si hotela ugasiti neznosno žejo. Nista še dolgo sedela, kar zagledata ob steni iz mavca izdelano doprsko podobo nekega moža z veliko brado.

„Koga predstavlja ta kip,“ vprašata vojaka krčmarja?

„Ali ga ne poznata,“ se začudi čštir, „velikega bojevalca za svobodo — Garibaldija?“

„Garibaldi je to?“ se zavzameta vojaka.

No, „kje pa imate podobo našega presvitlega cesarja?“

„Te pa nimam.“

„Zakaj ne?“

„Ker častim in obožujem Garibaldija.“

Vojaka se spogledata. Prsti desne roke se jima skrčijo v pest in v trenutku spade podoba Garibaldijeva v tisoč in tisoč koscev. —

Vojaka se potem zopet vseleta in si gasita žejo, kakor bi se ne bilo nič zgodilo.

Krčmar, ves razburjen, tarni sem in tja, kliče Garibaldija na pomoč, a kosci se nečejo sprijeti, slednjijč pošlje po patroljo.

Patrulja pride in ko izve, da krčmar obožuje Garibaldija mesto presvitlega cesarja, mu razbijejo vse, kar je bilo še celega v krčmi. Pri odhodu mu pa vodja patrolje reče: „Mi ti bomo že dali republiko „špilat!““

Prišedši v vojašnico, javi vodja patrolje svoj povrat inspekcijskemu častniku. Na vprašanje, kaj je bilo znanj mesta, mu vodja patrolje odgovori: „Tam na Šentmartinovi cesti je neki Italijan rogovilil in republiko „špilat“; dal se mu nekaj dobrih svetov in upam, da se poboljša.“

Teden, ki je sledil tej rabuki, je bil pravec vroč za naše fante, kajti pričakovali so vsaki dan, da jih Italijan ovaži, a to se ni zgodilo.

Garibaldiinec po mirnem preudarku pravo za-

Jezikovne naredbe odpravljene? Poslanec dr. Maks Menger je pri skupščini dnusajskega „Reform kluba“ ostro napadal desnico, češ, da je zakrivila sedaj žalostni položaj v Avstriji, da otežuje še sedaj ministerskemu predsedniku Gautschu rešitev velkanske naloge s tem, da neče dovoliti, da se izpremeni parlamentno predsedstvo, ter da se odneha radi češko moravskih jezikovnih naredb. Sicer pa se mi iz zaupnega vira poroča, je dejal Menger, da je najvišji sodni dvor jezikovne naredbe že proglasil neveljavnimi. Kako pravico ima najvišji sodni dvor razveljavljati ministerske naredbe in se li je res kaj zgodilo, se izkaže kmalu.

Občinski svet v Poreču je sprejel navzlic ugovorom vladoega zastopnika jednoglasno predlog dr. Fragiscoma, da se protestira z ulogami na deželni zbor in na drž. zbor, da bi se istrski deželni zbor prestavil iz Poreča v Polj. Vladoi zastopnik je utčil svoj veto, na kar je občinski svet sklenil apelirati na tržaško namestništvo in eventualno na državno sodišče.

Ogerske delegacije so dognale proračun zunanjega ministerstva ter mu izrekle jednoglasno zaupanje. Delegat graf Apponyi, vodja narodne stranke, je izjavil, da v govoru zunanjega ministra o zunanjem položaju in o avstro-ogerski politiki ni nobene točke, katere ne bi njegova stranka pozdravila. Zlasti pa veseli Ogri zveza z Rusijo glede poslopjanja na Balkanu in v crijentu. Včasih so se Ogri ustavljali kakemu razmerju z mogočao Rusijo, ker so jo smatrali sebično, danes je položaj drugačen. Delegat graf Tisza, član vladne stranke, je izrazil takisto priznanje grafa Guluchowskemu ter poudarjal velike zasluge cesarja Nikol. II. za svetovni položaj in za zvezo z Avstro-Ogersko. Končno je zagotavljal, da so krivična ona podtikanja, ki trdijo, da se Ogri iz sebičnih namenov veselje nerada v Avstriji. Ogri nečejo, da bi se vtikal kdo v njihove razmere, a se tudi sami ne vtikajo v avstrijske. Žele pa, jednako simpatizujoči z vsemi avstrijskimi narodi, da se položaj pomiri, da se meč Avstrije urdi, kajti ako sta Avstrijsko in Ogersko močuni, je to na mejo bojno korist.

V italijanski zbornici je prišla na razgovor afeta Crispija, katerega je d rektor filijale banke v Neapolu in v Bologni obdolžil, da je sokriv pri tatvin več milijonov. Rimski kasacijski dvor je izjavil, da bivšega ministerskega predsednika ne more soditi navadno sodišče, nego le senat. Da more priti Crispi pred senat, treba dovoljenja zbornice. Vlada si ni upala zahtevati tega, sedaj pa je Crispi sam zahteval, naj ga zbornica izroči senatu. Vlada je sedaj v velikih zadregah in zavlekla bo stvar kolikor možo, ker to afeta onemogočila vsako redno poslovanje parlamenta.

Nemčija boče torej vendar le izrabiti ugodno priliko ter se vrniti v Kitaj. V laki Kiao čaa boče nastaviti nemško posadko ter prirediti ondi štacijo za premog. Nemške ladije bi se ondi ustavljale ter izvajale tako velik upliv. Nemčija zahteva tudi, da se ji izplača 200 000 tšev za umorjene misijone.

dane. Uverjen, da razbito ne more biti več celo in da je boljša kratka sprava, kot dolga pravda, pomede kosca razvalin in jih vrže, kamor se taki ostanki navadno mečejo; na prostor pa, kjer je prej stala podoba Garibaldijeva, postavi podobi našega presvitlega cesarja in presvitke cesarice in jih okraša s cveticami in drugo zelenjavo.

Ko so naši fantje to izvedeli, so drli kar v oddelkih k Italijanem v krčmo in so zapeli cesarsko pesem precej prvi dan pred novima podobama.

Ljubezen naših slovenskih fantov do svojega vladarja je Garibaldinca tako močno pretresla, da jim je ponudil roko v spravo in vrh tega še veder tirolea. Višila sta se potem krst gostilne in sprava mej vojaki in Italijanom. —

Krčma je dobila ime: „Gostilna pri poboljšanim Garibaldincu“

Garibald nec se je res poboljšal in spokoril in postal jeden najzvestejših avstrijskih podanikov. Imel je potem slovenske vojake zelo rad, postregal jim je vedro počteno, zato so pa kaj radi zahajali k njemu v krčmo.

Tako so pokazali naši fantje, kako iskreno ljubijo svojega vladarja in tako so spreobrili za grezenega Garibaldinca v zvestega Avstrijanca.

Sedaj pa vprašam: Ali naj naš narod, ki stoji vsikdar in povesod za prestol in vladarja, kot skala, res pogine, ali naj se res uniči?

uarje, da se sezida samostan in katedrala, da se odstavi guverner Šantunga, da se kaznojejo morilci in vsi nižji uradniki, da se da Nemčiji železniški monopol v Šantungu ter povrnejo stroški ekspedicije. Kitajska vlada se brani zadostiti Nemčiji, ke: zahleve so v istni velikanske.

Dopisi.

Iz Celja, 30. novembra. Gospod urednik! V zadnje ste mi potožil, da predali Vašega cenjenega lista pogrešajo novice in poročil iz tukajšnjega življenja. Povem Vam odkritosrno, da začetkoma nisem vedel, kaj bi Vam odgovoril. Novic, hm, iz Celja pa novic! Vso pet, ko sem se vozil v Celje nazaj, mučila me je razvem ideje, da bi vlak zdaj pa zdaj skočil s tira ali pa se malce pobedel s svojimi sosedom, mučila me je še misel o teh praklicanih celjskih novicah V to, da bi kar na vrat na nos naredil elegantna salto mortale v Savo, oziroma v Savinjo, sem se končno resignirao udal. Saj to je sedaj moda, sem se tolažil. Niso me pa zapustile „celjske novice“. Ha, ha, iz Celja boče imeti novice? Za sem hotel biti hudo mučen ter Vam podati kake časninarske race... Novice, novice... sem marmal pred se ter stopal — sam ne vem, kako sem prišel iz železniškega voza — po celjskem tisku, koder so Sokoli za časa letošnjih narodnih slavnostij izkopavali kamenja ter je metali v nedolžne nemške očišce. Ne smejeti se, gospod urednik! — Hiipiv „Heil und Sieg“ me vzbudi iz mojega novinarskega sna. Čsto pohlevno sem odgovoril: „Bog te živi, na zdar!“ Osemu ta odsvrav menda ni bil prav po vsebi; nekaj je zamrmral pa šel svoje pot. Pa recite, gospod urednik, da tukaj ljudje niso prjazni. Zagotavljam vas, da tega človeka čisto nič ne poznam in on mene menda tudi ne, a vendar me je on prvi pozdravil. Pred mestno hišo so stale gruče ljudi. No, kaj pa to pomenja, sem si dejal? Prva misel mi je bila, da mesni očetje — zvezde štejejo, dasi je bilo nebo čisto oblačno. Pa naši mestni očetje znajo vse. V mestni hiši je bilo vse jako živahno. Radovednost in pa tiste „novice“ so me ustavile, da sem gledal in poslušal. Dolgo smo morali čakati na ukrep mestnih očetov. Slednjič prišjo po stopnicah doli, žarelih lic, vsem naprej „dar bloudgelockte und grau melierte Johana“. Ta je bil nekak zapovednik, kajti čul sem ga, ko je dal povelje: „v gledališče po godbo, h Gesarju — pardon, k Faniingerju po bakije.“ Lahko si mislite, gospod urednik, kako sem debelo gledal. Kaj pa bo to? „Badeni odstopil, Wolf izpuščen“, vidiš, vidiš, tega pa, gospod urednik, niste vedeli, dasi imate vedno telefon pri rokah, oziroma pri ušesih. I seveda, če so v Gradcu demonstracije, če se celo Dunaj huni, ali smejo po tem zacstati „die allerdeutsche Stadt“ in pa njegovi „Hausherri“, kakor se nazivljejo nasproti nam „budičarjem“? V tem pogledu je našim „Hausherrom“ Darwinizem prešel v mozeg in kosti. Za povednikovova povelja so točno izvršili. Po končani predstavi v gledališču, katero se more samo s tem predstavljati, da je obiskujejo celjski — narodnjaki (slovenski!), je prišla tudi od slovenskih davkoplačevalcev vzdrževana mestna godba. Ognjegasci, danes izjemoma brez prusaške uniforme, so bili, kakor vedno, hitro na lici mesta. Zbrala pa se je tudi vsa druga znana celjska druhal, ki dobi po toliko in toliko na mesec, ki pa mora biti pri pravljencu za vsako izjavo narodnega mišljenja, recte za vsak škandal. Vojska je bila zbrana in ročno se je uredila. Imenovani Johana (pravijo mu tudi „Ladstock“, katero ime je baje dobil pri vojakih, ker ga ni bilo tako lahko upogniti) je zasedel svojega političnega konjiča. Za škricice se mu je obezil njegov nadabudni Johanček; temu za frak se je držal celjski Trtej. Pa recite, da vojska s takim generalstabom ne more rešiti te uboge matere Germanije. Godba zasvira „Die Wacht am Rhein“, baklje se vžgo in ves sprevod se pomiče — kam — i se ve pred „Narodni dom“. Tu je namreč zelo pripravila prostor. Pred vsem je tukaj ta pomosna, celjsko nemštvo zasmehujoča stavba, ta „Hetzbau“! In pri takih prilikah te uboge živalice izljuje nad to slovensko provokacijo svojo jezo, katero izražajo v pljunkih in pa z gorečimi željami, da je treba to poslopje zažgati. Razvem tega na tem prostoru čisto slučajno stoji c. kr. okrajno glavarstvo. Ta predrznost, v Celju pa avstrijsko okrajno glavarstvo! Temu nebedigatreba se mora tudi pokazati zobe. Kot skrivnost Vam povem, gosp. urednik, da od 7. in 8. avgusta zema je izginilo vse prijateljstvo mej visokorodnim našim okrajnim glavarjem in pa mej celjskimi „Hausherri“. Hado se jim je bil zameril ta vladni zastopnik, ker jim je bil dal vojaškega in orožniškega zaščita, da jih niso pohrustali naši Sokoli. Da mu radi tega v „Deutsche Wacht“, niso ravno pravili ljubeznivosti je umevno. Res, posrečilo se jim je, visokorodnega gospoda so spravili iz ravnotežja. Poslal je celo popravek slavremu uredništvu. Popravek je pa neki bolj izražal osebna čutila in manje odgovarjal pravnim zahtevkom znanega § 19. Skratka, uredništvo ni sprejelo popravka. Glavar toži uredništvo pri okrajnem sodišču, sodnik tožbo odbija, nova bismaza. Kaj storiti? Pri „Deutsche Wacht“ je nastalo tisto znano buronsko veselje, ki sedaj straši v vseh listih. No,

bridko maščevanje ni izpetalo: uradni list ces. kr. okrajnega glavarstva se je neki preselil iz umazane tiskarne „C-lea“ v C. r. Metodovo tiskarno v Maribor! Tableau! Pri posličnih izgredih je sedaj save hvaležen predmet: c. kr. okrajno glavarstvo. Pa kako fino premišljena je bila v tem oziru nedeljska demonstracija. Uradniki, in sicer uradniki, ki poslujejo v istem c. kr. poslopju kakor c. kr. okrajni glavar, so nosili baklje. Tako sta bila mej baktionosci dva c. kr. davčna pristava, neki gospod, ki postuje v Celju, in neki gospod, ki naj bi po zimi raje ostal za pečo in ki osrečuje ptujsko okolico s svojo državo-ohranjujočo osebito. Mej baktionosci smo spoznali — dijake. „Wie die Alten saugen, so zwitschern die Jungen!“ Ako želi g. Koučnik, mu postrežem z imenom. Zoglasni B logh, večni jurist in zvesti oproda svojega generala Johana; zama Ocha, razni Goltšchi, Gayscheggi, Druschkowitšchi, zateh črevljarski, kroaški in kljadavnčarski učenci so popolnito lepo družbo. Ves ta „ljudski glas“ je obstopil spomenik cesarja Jozefa. Et, gospod uradnik kaj pravite, kaj neki imajo avstrijski Nemci v zadnjem času s cesarjem Jozefom? Proti komu pa nameravajo demonstrirati, da si vsemu ravno kip m r t v e g a avstrijskega cesarja za predmet? Nas Slovancov, ali pa vlade s tem vendar ne morejo izživati. Menda boste umeli g. uradnik, vse postopanje, ako Vam povem, da je celjski mob v nedeljo kazaje na kip cesarja Jozefa kričal: „Das ist unser Kaiser!“ Ko se je vsa družba počteno ushajala ter uskričala: „Perat Badeni“, „Heil Wolf“, „Nieder mit den Wudischen“ itd., stopil je general Johann — mimogred bodi povedano, da je Johana vevredni tast svojega še bolj vsverednega zeta Wilfa — h kipu cesarja Jozefa. Na njegovo znamenje se vse odkrije in molče poslušaja besede svojega generala. Kaj je ta vse pravil, Vam ne bom popisoval. Saj Vam je itak znano, kako in s čem ljudje a la Johana hajskaio in begajo ljudstvo. Tuda prezgodaj se je generalni štab veselil svojega uspeha — končnega efekta. Ta se je posrečilo. Johana je bil ravno koncem svojega govora ter zakriče: und darum fordere ich sie auf zu rufen... Mogočni „Perat dr. Stepianik“ sadoni v tem hipu pri vratih „Narodnega doma“. Prizor, ki je sledil temu vzliku, je bil vreden, da bi se ga foto in fotoografovalo. Johana, obledel, je čisto pozabil končati svoje fraze; na jedni strani smeh, na drugi strani tuleanje. Vsa jeza generalnega štaba se obrne proti „Narodnemu domu“; pljuvanje, psovke, dviganje bakelj vse nič ne pomaga — hia ist hia — efekt je bil proč. V pravem času jih reši veliki bobna iz grozoe zadrege in mej sviranjem melodije „auf einer g ü nen Wiese sass ein Krokodil“ drignje štab svojo vojsko v gosposke ulice. Mej divjim tuleanjem, škripanjem zobmi in hripavim petjem „Liebst du mich Louise“ — zapustila je vojska prostor — bismaze. Mati Germanija pa je oclta od srčce (ali žalosti) zadajo solzico ter ginjena blagoslovljala svoje hvaležne otroke!... Oho, gospod urednik, le poglejte, kako se je raztegnilo moje poročilo! — Hočem končati, samo še nekaj imam pri srcu. V ponedeljek potem, ko so celjski Germani reševali svojo mater, dobilo je slavno obmizje stalnih gostov v „Narodnem domu“ pod kumeto karto. Na isti je slika nemškega M. hlaaa za njim stoji njegova postelja, spoletj pa dabočiti rek: „Der Michel ist erwacht“. Napis slovi: „Nieder mit dem tschechischen Staatsrecht“, karta je tedaj priromala iz Čškega. Poleg slike pa je čitati v raznih pisavah nekaj dubočih cvetic s polja nemške prosvete: „Wart's Kerle! Jetzt werden wir euch packen. Hergelauf nas Gasiadel. Bigage. Härgst euch auf alle mit einander. Heil und Sieg. Abzug Badeni. — Kaj pa bočete še ved, gospod urednik? Pa nikari ne mislite, da smo se mi kaj jezili. Obratno, z zadovoljstvom smo si meli roke ter mislili, če smo že mi „minderwertig“, potem ste pa Vi kulturonosci še strašno daleč pod nami. In ta zavest je tudi nekaj vredna!

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 2. decembra.

— (Knezoškof dr. Missia) je, kakor se govori v ljubljanskih dubovaiških krogih, d oločen knezonadškofom goriskim in so neki dotični dogovori že vsi dogani. Beležimo to govorico s vso rezervno, dasi se nam zatrjuje, da je povsem zanesljiva.

— (Osebna vest.) Župan gosp. Iv. Hribar se odpelje jutri na Dunaj in se vrne dne 8. t. m.

— (Repertoire slovenskega gledališča.) Prihodnja slovenska predstava bo jutri, v soboto, in sicer se boče pela opera „Traviata“.

— (Slovensko gledališče.) Sinoči smo učakali prav prijetno presenečenje. Seznanili smo se z veseligrto, o kateri nam celo naznanilo o repertoirju ni vedelo ničesar posebnega povedati, katera pa spada vendar mej najboljše, najdubovitejš in najzabavnejše našega repertoirja, s igro, katere smo resnično veseli. Kiy'ov ni našemu občinstvu neznan. Njegova veseligrta „Medvedov snubač“ nas je že mnogokrat zabavala, a če je bilo gledališče vlic temu slabo obiskano, je tega kriv obžalovanja vredni predsodek, da slovanski dramatični proizvodi niso dosti prida,

katere predodek je nastal, ker so se spravile na naš oder neke slovanske igre, ki res niso bile dosti vredne. „Tretja hči“ se kaj ugodno razlikuje od tistih, po šabloni narejenih nemških vesloiger, kateri zavzemajo vse preveč prostora v repertoarju slovanskega gledališča. Smelo rečemo, da mej vsemi nemškimi pisatelji, katerih dela so prišla na naš oder, ni nobeden sposoben, spisati take veseloigre, kakor je „Tretja hči“. Pisatelj je vzel snov svoji igri iz ruskega življenja, a ruski je samo kolorit, vse drugo je občečloveško in se lahko zgodi kjerkoli drugod. Kneginja Saramsta je svojega sina Bobyja vzgajala tako, da je brez volje in samostalnosti ter se slepo uklanja navodilom svoje matere, in ga pelje v družbi svojega brata, vpokojenega generala Oastrova k svojemu znancu Zakrutinu, da mu izmej treh hčera Zakrutinovih izbere nevesto. Zakrutinova starejša hči je sila učena, druga je izborna gosposinja, tretja pa razposajena, premetena, a dobro srčna in pametna deklica, katere očara celo vpokojenega generala. Kneginja želi svedča, naj bi njen Boby vzel ali učeno Vero ali izvrstno kuharico Nado, mej katerima se usame pravi boj za ženina, toda Boby se ne zaljubi ne v prvo in ne v drugo, ampak v tretjo hči, v Ljubo, se emancipuje varuštva svoje matere in vzame svojo izvoljenko. Snov je precej preprosta, ali izdelana je tehnično-izborno. Dejanje se razvija naravno in neprisiljeno in je veselo zanimivo, vsi prizori so živahni, osebe so izvrstno karakterizovane, in so ti značajski jako interesantni in sicer vsi, zlasti od Zakrutina, kneginje in generala pa do lakajja Simena, iz kratka, igra je umotvor prve vrste, kateri se sme vzoprejati najodličnejšim veseloigram in je želeči, da se kmalu zopet uprizori, da ga spozna tudi tista večina občinstva, katere sinoci ni bilo v gledališči. Veliko zaslug za lepi uspeh te igre si je pridobilo igralsko sobje. To je bila zopet jedenkrat predstava, pri kateri so vse zadovoljili vsi igralci in vse igralko, pri kateri se je vsak po svojih močeh potrudil, da izvrši svojo nalogo kar najbolje mogoče, pri kateri je bilo vse skrbno pripravljeno in je vse teklo gladko. Občinstvo je svoje zadovoljnost s predstavo izražalo z živahnim plaskanjem in prijaznimi ovacijami posamičnim predstavljalkam in predstavljalcem in sicer ne le koncev dejanja, ampak tudi na odprti sceni, kar se zdej v nas, zlasti pri dramatičnih predstavah, le redkokdaj primeri. Naslovno ulogo je igrala gđc. Hilbertova s tako preserčno naravnostjo in ljubeznjivostjo, da se je občinstvu jako prikupila in bila tudi opetovano odlikovana z živahnimi izrazi priznanja. Bila je res mali škrt, a je tudi pokazala, da je talentirana in razumna igralka. Kneginjo Saramsko je igrala gospa Danilova jako dobro, dostojanstveno, a vendar ne pretirano, da si je uloga taka, da predstavljalko lahko zapelje, narediti iz nje — karikaturc. Učeno Vero je igrala gđc. Terševa s prav primernim patosom in z neko gradezjo, s katero je dobro karakterizovala Verin značaj. Gđc. Slaščeva pa je igrala uzorno gospodinja, govorečo samo o krompirju, o kumarah itd., in sicer jako povoljno, da jej gre vse priznanje, kakor tudi gđc. Nigrinovi. Izmej moškega sobja se je svedča pred vsemi odlikoval režiser g. L a e m a n n, ta odlični, nenavadao mnogostranski umetnik, kateri je ustvaril iz svoje uloge klasičen značaj, jako dobro je pogodil g. Lovšin svojega Bobyja in tudi g. V e r o v š e k je pogodil poštenjaka, kateri se hoče na vsak način iznebiti bodi katerekoli hčere, ter prav vrlo izvršil svojo nalogo. Polhvalno naj bodeta omenjena tudi gđc. B i t e n č e v a in gosp. K r a n j e c.

— (Slovensko trgovsko pevsko društvo) Pripravljani odbor društva prosil detčne gospode tovariše, kateri morebiti niso dobili še povabila in nameravajo pristopiti društvu, naj izvolijo priti za mesjivo 4. t. m., v soboto zvečer, ob polu 9. uri v malo dvorano „Narodnega doma“.

— (Ljubljansko kolesarsko društvo) na znanja vesam svojim članom, da priredi dne 4. avgusta t. l. ob 8. uri zvečer jour-fix v gostilni pri g. Al. Zjca na Rimski cesti.

— (Iz Borovnice) se nam piše: Pred kratkim se je ustanovilo tu tamburaško društvo, kateremu ustanovitelj in vodja je g. Josip Vrbič, zina tukajšnjega narodnega tovarnarja. V kratkem času je izveščal s svojo neumorno vstrajnostjo in izvrstnim vodstvom svoje tamburaše tako, da nam že sedaj igrajo čisto gladko slovanske skladbe. Bralno društvo in tamburaši so priredili v torek večer na čast svojemu poštvovalnemu vodju zabavo večer, kateri je bil žalibog ob jednem tudi valsa gosp. Jos. Verbiča. Očitati je moral iz naše

sreda, toda naj bode prepričan, da nam ostane vedno v spominu njegova neumorna poštvovalnost, njegovo delo samo pa se bo razvitalo njemu v čast in hvalo. Odišlemu še jedenkrat tem putem: „Na zdar!“

— („Zagorski Sokol“) priredi svojim članom v nedeljo 5. decembra „Miklavžev večer“ v prostori gosp. Pavla Weinbergerja. Začetek ob 7. uri zvečer.

— (Mestna hranilnica v Novem mestu) V mesecu novembru 1897 je 180 strank vložilo 23 502 gl. 09 kr., 65 strank vzdignilo 11 145 gl. 05 kr., torej več vložilo 12 357 gl. 04 kr., 5 strankava posojil se je izplačalo 1920 gl., stanje vlog 446 502 gl. 96 1/2 kr., denarni promet 86 697 gl. 34 kr.

— (Celjsko pevsko društvo) priredi dne 5. decembra t. l. v veliki dvorani „Narodnega doma“ Miklavžev večer. Vpored: 1. 1. Sattner: a) „Pogled v nedelžno oko“, moški zbor; b) „Na pianine“, moški zbor. 2. Nastop Miklavža s sijajnim spremljvom. 3. Zanimive telovadiske vaj; izvajata gg. M. Benčan in J. Zabukovšek. 4. H. Volarič: „Kviško bratje“, moški zbor. 5. Drama tična predstava: „Glah mora biti“. Barka v jednem dejajji Zčetek ob 7. uri zvečer Vstopnina 40 kr. za osebo, otroci v spremstvu staršev so vstopnina prosti.

— (Kranjski Nemci se oglašajo!) Piše se nam s K r o s s k e g a: V znanstvenih delih „Kärntner Nachrichten“ opisuje znan dopisovalec D. pod naslovom: „Slovensche Jesuitenstreiche“ razmere na Krajskem in se posebno spodtika nad „Slovenskim Narodom“, ki nepristranski piše o koroških razmerah. Nazadnje diktira neki poziv na njegove somišljenike kateri pa o tane le bob ob steno. List, ki ne zna drugače svojih čitateljev zabavati, kakor s takimi dopisi in pa, da oznanja mej novicami n. pr. Abrahamovicz — mrtev, ker se je ustrelil, tak list ni vredn drugoga, kakor da se vrže mej smeti. Vender vam o njem prihodnj č kaj več povem.

— (Koroške novice) Kapelniku koroškega pešpolka št. 7, g. Antona Fiedricha, je cesar podaril zlato zaslužni križec. — V Celovcu so se otvorili državni telefon z dnem 26. novembra. — Ravnateljstvo državnih železnic ima na prodaj veliko število zvoncev, ki so se rabili na raznih postajah. — Pri občinskih volitvah v St. Martinu pri Celovcu so voljeni sami zagriženi nemškutarji, razven jednega samega Slovencu. — Had boj utegae biti pri občinskih volitvah v Velikovecu, ki se vrše še ta mesec — Mej onimi, ki so v Celovcu „blagovoli“ svoja okna razsvetliti zadnji ponedeljek, se blesti tudi ime ravnatelja c. kr. finančne direkcije: dvorni svetnik dr. Rudolf vitez Schwabe pl. Waisenfreund! Tudi jeden „čitek!“

— (Poštne reči) Iz kroga poštnih slug v Trstu se nam piše: Kadar je izpraznjeno kako uradniško mesto, se neizodoma razpiše; na razpis mest uradnih slug pa je treba navadno jako dolgo čakati. Ufomacil se je običaj, oddajati tiste službe samo jedenkrat na leto, ker „pomozni sluga“ in pomagači dotična dela opravljajo. Štedljivost je gotovo lepa stvar, a šteti naj se tam, kjer je umestno, ne pri najpečjih rezevih, pri pomožnih slugah, kateri komaj žive. Taka štedljivost se tudi manj omikanim ljudem ne zdi ravno dostojna.

— (Drugi večer slovanskega kluba na Dunaji) bode v torek 7. decembra v dvorani hōtela „zur goldenen Ente“, I R e m e r g a s s e 4, I nadstropje s koncertom gospodičin Olge in Nade S i m o n i č (na goslib in glasoviru.) Začetek ob osmih zvečer. — Obšestih odborova seja podpornega društva. Op. Ker je dvorana lepa in prostorna in ker tudi v umetniškem oziru obsta večer biti zanimiv, želeči je obilne udeležbe. P. n. povabljenici so naprošeni stalco na Dunaju bivajoče rojake k temu večeru povabiti.

Darila:

Zahvala Slavni „klub slovanskih tihnikov na Dunaju“ je poslal po g. Štembovu, odboršant-jakobko-trnovske ženske podružnice sv. Cirila in Metoda v Ljubljani 4 krome 20 via, kot prostanek telegrama „Slovenskemu Narodu“, za kar se izreka najprijetnejša zahvala.

Telefonična in brzojavna poročila.

Dunaj 3. decembra. Prijateljsko zbrani slovanski visokošolci z iskrenim veseljem pozdravljamo krepko resolucijo ljubljanskega občinskega sveta ter pričaku jemo, da v eventualno kritičnem položaju ljubljanski župan z isto odločnostjo kakor sedaj praški zastopa slovanski značaj našega stolnega mesta.

Dunaj 3. decembra. Vlada se trudi na vso moč, da omogoči zborovanje poslanske zbornice in rešitev nagodbenega provizorija parlamentarnim putem, ali upanja ni dosti, da se jej posreči. Levica zahteva kot pogoj, da sploh pripusti parlamentarne obravnave, naj vlada prekličie jezikovne naredbe, ali pa naj predloži v smislu nemških željá sestavljen je-

zikovni zakon in naj obvezno obljubi, da jezikovne naredbe potem prekličie. Desnica odklanja to zahtevo z vso odločnostjo in ne bo pripustila nobene suspenzije niti omej tve jezikovnih naredb. A tudi če bi liberalni veleposestniki, nacionalci in liberalci hoteli odnehati od obstrukcije, vender še ni zagotovljen mir, ker jo hočejo nadaljevati krščanski socialisti iz nasprotstva proti nagodbi, socialni demokratje iz sovraštvu proti prezidiju in proti večini in Schönhenerjevci, kateri zahtevajo brezpogojni preklic jezikovnih naredb in nasprotujejo vsakemu paktiranju tako z vlado kakor z večino, dokler se to ne zgodi. Včeraj se je pač izkazala možnost, sklicati zopet parlament, kar pa še nikakor ne pomeni, da bo mogel razpravljati; a če je danes položaj še tak, se še ne ve.

Dunaj 3. decembra. Danes dopoldne so imeli zaupni možje opozicijskih strank posvetovanja o položaju. Ob istem času so zborovale parlamentarne komisije desničarskih strank. Danes popoldne ob 2. uri se je sešel ministerski predsednik baron Gautsch z levničarskimi voditelji, zvečer pa bode imel baron Gautsch z desnico posvetovanje in sicer že v tretje.

Dunaj 3. decembra. Nemški veleposestniki so se danes posvetovali z ministerskimi predsednikom, kako zagotoviti v Pragi živečim Nemcem varnost imetja in lastnine.

Dunaj 3. decembra. Predsednik poslanske zbornice David vitez Abrahamowicz je doslej dobil 102 brzojavke v češkem, slovanskem in hrvatskem jeziku, v katerih se mu izreka najtoplejše priznanje in zahvala na neustrašenem, močatem postopanju v parlamentu.

Dunaj 3. decembra. Bivši ministerski predsednik grof Badeni odpotuje danes z Dunaja. Glavni urednik „Grazer Volksblatta“ prelat Zapletal je umrl.

Dunaj 3. decembra. Načelnik židovske verske občine v Kr. Vynohradih je bil danes pri načelniku kluba čeških poslancev dr. Englu in mu je naznanil, da je bilo v Kr. Vynohradih 22 židovskih rodbin oropanih tako, da so prišli ob vse. Naznanil mu je, da zahtevajo, naj jim mestna občina plača odškodnino

Praga 3. decembra. Minolo noč je vladal popoln mir in tudi danes se ni priemeril noben izgred. Sodi se, da se razveljavi preki sod že v soboto, če se do tedaj nič ne zgodi. Župan Podlipny je izdal oklic, v katerem pozivlja hišne posestnike, naj zapro svoje hiše ob 7. uri zvečer. Praška garnizija šteje zdaj 12.000 mož, ker so prišli v Prago večji vojaški oddelki tudi iz Brna, z Dunaja in iz Welsa. Tudi danes je vse vojaštvo na nogah, a postopa uljudno. Vojaške patrolje ustavljajo vse pasante, kateri nosijo slovanske ali češke znake, in jih prisilijo, da morajo te znake sneti. Razglasitev prekega sode je na meščanstvo naredila globok utis. V nižjih slojih se glasom poročil baje govori, da se začno izgredi spet takoj, ko se prekličie preki sod, vendar se splošno sodi, da se mir ohrani. Danes sneži ves dan tako močno, kakor še nikdar. Trgovine so vse odprte, a nemški napisu so do malega izginili. Ker trgovci nimajo nič upanja, da narede o Božiču kaj kupčije, preklicali so inserate, tako da so danes listi prav majhni.

Praga 3. decembra. Tekom včerajšnjega dne je bilo 111 oseb aretovanih. Vseh skupaj je bilo povodom zadnjih izgredov aretovanih nad 300 oseb. Proti 65 se je začelo sodno postopanje. Je li bil tudi po razglasitvi prekega sode kdo aretovan, doslej še ni znano.

Praga 3. decembra. V Kraljevem Gradcu, v Plznu in v Berounu so se včeraj zopet priemerile velike, proti Nemcem naperjene demonstracije. V Kladnu je v hiši notarja Poheja eksplodirala dinamična bomba ter naredila znatno škodo.

Gorica 3. decembra. „Ecco del Littorale“ poroča, da je goriškim knezonadškofom določen ljubljanski škof dr. Missia.

Frankobrod 3. decembra. Iz Madrida se javlja grozna vest. Španska je doslej poslala na Kubo 200.000, a pri zadnji splošni reviji je bilo navzočih samo še 53.000 mož, umrlo je torej kakih 150.000 mož, deloma v bitkah, največ pa vsled boleznui.

Operna predstava.

V soboto, 4. decembra 1897.

Četrlikrat:

La Traviata.

(Dama s kamelijami.)

Opera v štirih dejanjih. Po Dumas-a ml. „*Dame aux camélias*“ spisal F. M. Piave, poslovenil A. Funke. Vglasbil G. Verdi. Kapelnik g. Hil Benišek. Vprizoril režiser g. Jos Noll.

Blagajnica se odpre ob 7. uri. Začetek točno ob 7¹/₈ uri. Konec po 10. uri.

Pri predstavi sodeluje orkester sl. c. in kr. pešpolka št. 27. Prihodnja predstava bo v torek, dne 7. decembra 1897.

Iz uradnega lista.

Izvršilne ali eksekutivne dražbe: Janeza Gasperšiča posestvo v Premu, (v drugič) dne 6. decembra v Ilirski Bistrici.

Mihaela P. ukelsteina v Ljubljani, premičnine (konji, vozovi i. t. d., cenjene 190 gld., dné 6. in 20. decembra v Ljubljani.

Konkurs. Ignacij Žargi, trgovec v Ljubljani, konkursni komisar g. dež. sodni svetnik Alojzij Tschsch; upravitelj konk. mase g. dr. Makso Pirc, odvetnik, oba v Ljubljani. Shod upnikov 6. decembra, terjatve je zglasiti do 19. januarja 1898, likvidacijski dan bode 24. januarja.

Umrli so v Ljubljani:

Dne 28. novembra: Marija Verhove, delavčeva hči, 4 mesece, Cesta v mestni log št. 15, pljučnica. — Anton Jerala, kajzarjev sin, 4¹/₂ leta, Hauptmanca št. 17, vnetje možganske mrenice.

Dne 29. novembra: Helena Vodnik, zasebnica, 71 let, sv. Petra cesta št. 54, pljučnica. — Jakob Belejan, gostač, 64 let, Cerkvene ulice št. 13, ostarelost.

V deželni bolnici:

Dne 27. novembra: Ivana Fajdiga, gostija, 72 let, ostarelost.

Dne 28. novembra: Terezija Resnik, dekla, 17 let, legar.

Meteorologično poročilo.

Višina nad morjem 306.2 m.

Decembar	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v °C	Vetrovi	Nebo	Padačina v mm. v 24 urah
2.	9. zvečer	734.7	1.1	sl. jug	oblačno	
3.	7. zjutraj	735.6	0.5	sr. jyzh.	oblačno	7.9
.	2. popol.	735.4	-0.1	brezvetr.	sneg	

Srednja včerajšnja temperatura 0.8°, za 0.6° nad normalom.

Agenti (1840—3)

se iščejo za prodajo novih izdelkov, ki so neobhodno potrebni ne samo meščani, nego tudi kmetovalcu. Tudi kot **postranski posel** opravlja to agenturo lahko vsakdo, ki ima znanstva v zasebnih krogih. **Visoka provizija ali stalna plača** se zajamči. — Ponudbe vprejemá **Fr. Pokorný v Pragi, Petrova ulica 8.**

Plesalno izobraževalna šola v Gradišči št. 2, desno, pritličje.

Vsprejem učencev in pouk vsak dan. V ponedeljek 6. decembra ob 7. uri zvečer in v nedeljo 12. decembra se pričnó novi tečaji za odrasčene začetnike.

Posebni tečaj za uradnike, doktorje, profesorje po dvakrat na teden.

Plesne vaje s spremljevanjem klavirjev za že nekaj izvežbane le ako se prej naznani število udeležnikov.

Dijaki se poučujejo v posebnih oddelkih in otroci v starosti od 7 do 12 let ob šole prostih popoldnevih.

Zasebno se poučuje tudi izvan plesalne šole. (1855—2)

Frid. Vilj. Lang

profesor koreografije in avt. plesalni učitelj.

Stanovanje: Wolfove ulice št. 3., II. nadstopje. Govori se lahko vsak dan od 11. do 12. in od 1. do 2. ure.

Izvod iz voznega reda

vollavnega od 1. oktobra 1897.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. **Proga čez Trbiž, Celovec, Franzensfeste, Ljubno; čez Selzthal v Ausse, Solnograd; čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, na Dunaj via Amstetten.** — Ob 7. uri 5 m. zjutraj osobni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj; čez Selzthal v Solnograd; čez Amstetten na Dunaj. — Ob 11. uri 50 m. dopoludne osobni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj. — Ob 4. uri 2 m. popoldne osobni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Ljubno; čez Selzthal v Solnograd, Lend Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bregenc, Curih, Genevo, Pariz; čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budejevica, Plzenj, Marijine vare, Heb, Francove vare, Karlove vare, Prago, Lipsko, Dunaj via Amstetten. — **Proga v Novo mesto in v Kočevje.** Ob 6. uri 15 m. zjutraj mešani vlak. — Ob 12. uri 55 m. popoldne mešani vlak. — Ob 6. uri 30 m. zvečer mešani vlak. — **Prihod v Ljubljano.** j. k. **Proga iz Trbiža.** Ob 5. uri 52 m. zjutraj osobni vlak v Dunaja via Amstetten, iz Lipskega, Prage, Francovih varov, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Plzinja, Budejevic, Solnograda, Linca, Steyra, Ausseca, Ljubna, Celovca, Beljaka, Franzensfeste. — Ob 11. uri 20 m. dopoludne osobni vlak v Dunaja via Amstetten, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Plzinja, Budejevic, Solnograda, Linca, Steyra, Pariza, Geneve, Curiha, Bregenca, Inomosta, Zella ob jezeru, Lend Gasteina, Ljubna, Celovca, Linca, Pontabla. — Ob 4. uri 57 m. popoldne osobni vlak v Dunaja, Ljubna, Selzthala, Beljaka, Celovca, Franzensfeste, Pontabla. — Ob 9. uri 6 m. zvečer osobni vlak v Dunaja via Amstetten, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontabla. — **Proga iz Novega mesta in iz Kočevja.** Ob 8. uri 19 m. zjutraj mešani vlak. — Ob 2. uri 32 m. popoldne mešani vlak. — Ob 8. uri 35 m. zvečer mešani vlak. — **Odhod iz Ljubljane d. k. v Kamnik.** Ob 7. uri 23 m. zjutraj, ob 2. uri 5 m. popoldne, ob 6. uri 50 m. zvečer. — **Prihod v Ljubljano d. k. iz Kamnika.** Ob 6. uri 56 m. zjutraj, ob 11. uri 8 m. dopoludne, ob 6. uri 20 m. zvečer. (962—277)

Pozlatar

ki je popolnoma zmožen pozlatarskih del, se takoj vprejme pri (1848—2) **Aloziju Progarju v Celovcu.**

VIZITNICE priporoča **Národná Tiskarna.**

Uradno dovoljena popolna (1853—3)

razprodaja

lesorezbenih in galanterijskih predmetov ter igrač.

Najpripravnejša darila za

Miklavža, Božič in novo leto!

Ljubljana, **Fr. Stampfel** Tonhalle.

Št. 40.858.

Razglas. (1858)

Dne 20. novembra leto ngriznil je v neki hiši na Poljanski cesti v Ljubljani stekline sumen maček jednega dečka v roko. Ta maček bil je vsled tega ubit, glava njegova pa se je poslala c. kr. živinozdravniškemu zavodu na Dunaji v preiskavo, ker se je dokazalo, da je bil maček stekel.

Z ozirom na to določa podpisani magistrat v smislu § 35. postave z dne 29. februarja 1880 (drž. zak. št. 35) sled-če:

a) Mačke in pse, ki so bili s steklím mačkom v dotiki, oddati je takoj konjederu, da jih ubije; b) mačke pse in drugo domačo žival je ostro opazovati in vsako sumno obolenje teh živalij takoj naznaniti mestnemu magistratu; c) psi se ne smejo jemati v gostilne, mačke pa ne smejo po mestu okoli letati, sicer se bojo po konjaču pokončati dale.

To se daje na znanje z dostavkom, da bode podpisani magistrat, ko bi se pokazalo, da je potrebno, vpeljal pasji kontumac in da se bodo prestopki teh določil kaznovali po določbah oddelka VIII zgoraj omenjene postave.

Magistrat deželnega stolnega mesta Ljubljane

dne 1. decembra 1897.

Otvoritveno naznanilo.

Mayr-jeva Café-Restavracija

v Filipovem dvoru, na voglu Špitalske ulice, v Ljubljani.

Visokočastitemu p. n. občinstvu in velečastitim p. n. potovalcem naznanjam najuljudneje, da odprem gori imenovani etablisement

dne 4. decembra 1897.

Nisem se ustrašil nobenih stroškov, da sem istega uredil z najfinejšo udobnostjo. Pohištvo je iz tovarne **Ivana Mathian-a**, c. in kr. dvornega dobavitelja v Ljubljani; **biljardi** Seifert-ovi; v I. nadstropji so separirane **igralne sobe**, izvrstna zračna kurjava in ventilacija; najbolj čitani tu- in inozemski **časopisi**. Toči se originalno **plzensko pivo** iz meščanske pivovarne brez presije in zračnega pritiska in pivo v steklenicah iz pivovarne **Th. Fröhlich-a** na Vrhniki ter se tako nudijo gostom vse pridobitve na višini nove dobe stoječega restavrantu.

Opirajoč se na svoja mnogoletna izkustva in na zaupanje, katero so mi izkazovali moji visokočastiti gostje kot restavraterju v **hótelu „Pri slonu“** v Ljubljani, prosim, da mi isto naklonijo tudi v mojem novem podjetju v jednaki meri.

Potrudil se bodem gotovo, da popolnoma ustrezem vsem željam svojih častitih p. n. gostov.

Z velespoštovanjem

Ivan Mayr.

(1856—2)